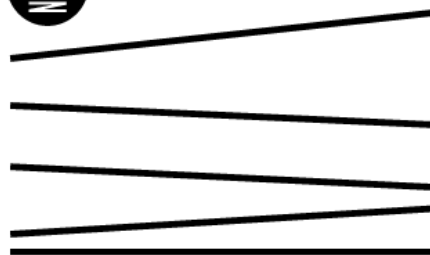

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Fibiger, Ilia.; af Forfatteren til "Tre
Dramer" [i.e.: Ilia Fibiger].

Titel | Title:

Løst og bundet : Eventyr

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : G. E. C. Gad, 1863

Fysiske størrelse | Physical extent:

48 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

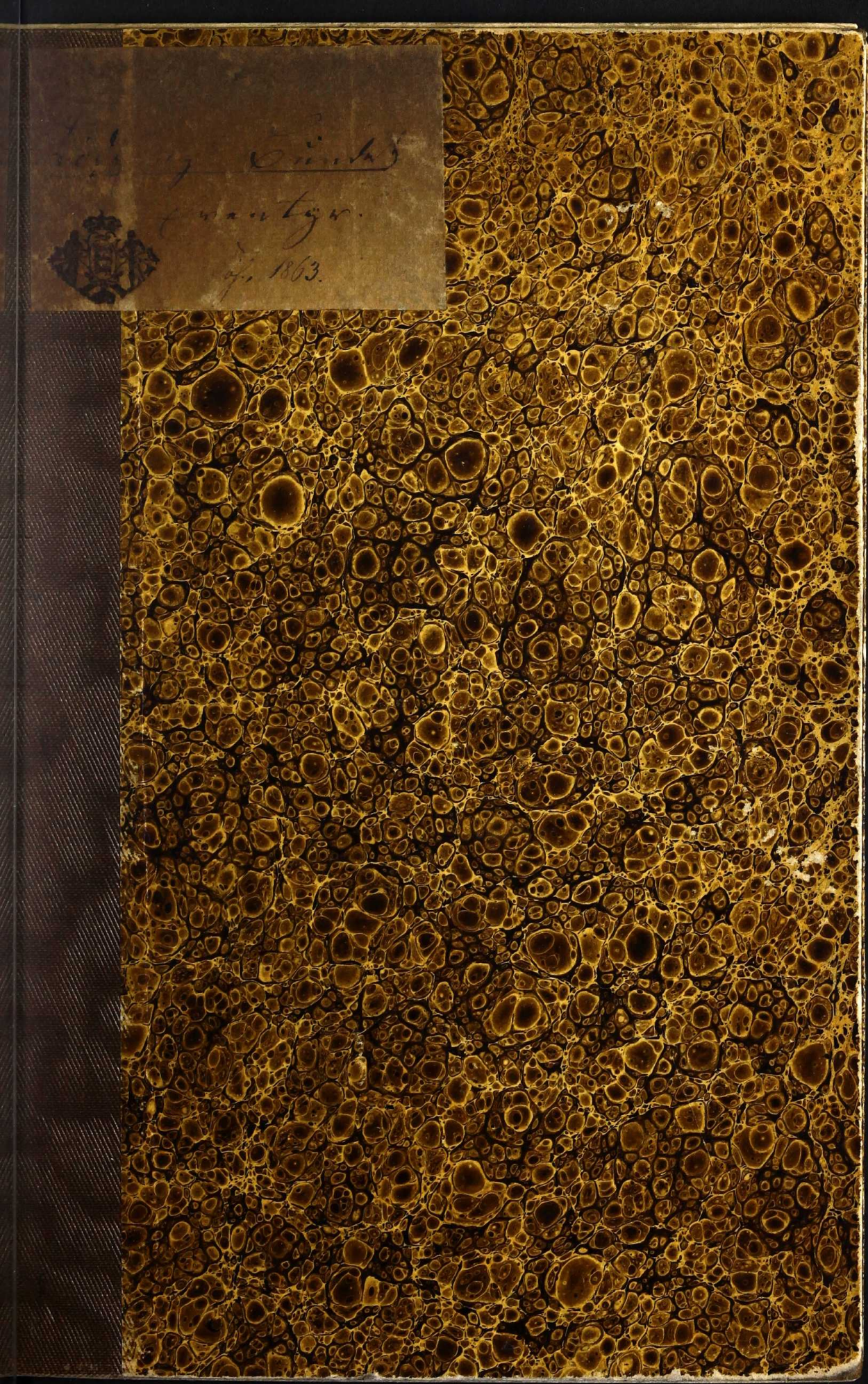
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Vol. 1 of 2
Pantzer.
1863.

57. - 127.

Mia Fibiger

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021112756

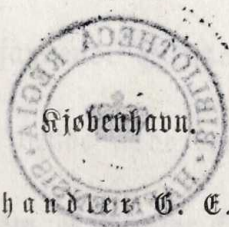

Løst og Bundet.

Eventyr

af

Forfatteren til „Tre Dramer“.

Hos Boghandler G. E. C. Gad.

Thieles Bogtrykkeri.

1863.

Barnet.

I fattige Kammer en Kvinde sad
saa fin og ung.
Den Mand, der om Kjærlighed ydmygt bad,
i fremmede Land omtumler sig glad,
mens Sorgen tung
med hende nu vaager ved Buggen.

Og Barnet sygner, det spinder hen.
Ved Dag og Nat
hun vaager, men mister tilsidst dog igjen,
hvad hende kosted hver Frænde og Ven,
den dyre Skat,
som hun bar under bristende Hjerte.

Selv graver hun Graven ved rindende Strøm
under Pilen vild.
Og Bandet leger med Kjortelens Søm,
Det leger med Foden, mens, som i Drøm,
hun trykker til
sit Bryst de tomtfavnende Hænder.

En Fremmed seer hende sidde der.
Med venlig Vold
han fører bort, som en Søster kjær,
den Villiebrudte, der Vanvid er nær.
Hans Vres Skjold
staaer nu mellem hende og Verden.

Dg langsomt blomstred hun op igjen.
 Hun blev hans Liv.
 Han var hendes Støtte, han var hendes Ven;
 hun leved i Hæder, blev Moder igjen.
 Men og sit Liv
 hun for ham havde tusindfold givet.

Hun lykkelig sad blandt sin Børneskole
 en Dag saa mild.
 De leged i Haven med Lystighed nok.
 Da seer hun en Lille med lysegule Lof
 ved heldende Pil
 som saa stille, saa stille henstirrer.

Hun nærmer sig hurtig den Glut saa bleg,
 men væk den er.
 Hun leder og figger; et Suk der steg
 fra Hjertet, og Rosen fra Rinden veg.
 „Den var saa kjær.
 Hvi leged den ei med de Andre?“

Hun kaldte som Hønen de Kyllinger smaa
 til Aftensmad.
 Da pludselig udenfor Døren hun saae
 Det Barn saa stille og fremmed staae.
 Hun ængstelig glad
 udiler, men Barnet er borte.

I natlige Hygge blandt Senge smaa
 Med Lampen tændt
 hun sidder og fredelig tænker paa
 sin Lykke, da seer hun bag Ruden staae
 Med Blikket vendt
 mod Lyset, det Barn, hun ei gjenfandt.

Hun samler sin Kjortels Folder tæt
 Og lister sig ud.
 End staaer det der, saa lille, saa spædt.
 Hun standser sit Aandedræt, nærmer sig let.
 Alt Haanden ud
 hun rækker, men Barnet den naaer ei.

Lidt længere borte det stirrende staaer.
 Alt meer og meer
 det viger, men efter hun stadigt gaaer,
 til Husbondens Eiendoms Grændse hun naaer.
 Som just hun seer
 sig ved Alfawei, Barnet hun griber.

Hun favner det ængstlig, hun stirrer ind
 i de Dine blaa.
 O Barn! Hvor bleg er Din lille Kind!
 Hvi gaaer Du saa ensom i Nattens Vind?
 Du følge mig maa,
 maa følge mig ind til de Andre.

„Min Seng er lille, mit Leie haardt.
 Jeg fattig er.
 Hvad giver Du mig før jeg gaaer bort?“ --
 „O Barn! Du dvæle dog ei saa kort!
 Du blive her
 for evigt! Hvi skulde vi skilles?“

Mit Hjerte og saa mine Dine to
 jeg give Dig vil,
 og alle smaa Stjerner, som blinke saa fro
 fra Himlen ned til os i saligste Ro,
 skal høre Dig til,
 vil inat i min Arm Du kun sove.

De kysledes stille ved Stjerneeskær.
 Men ad Veien kom
 en Rytter. „Hvad er det for underligt Færd,
 min Ganger? Skræmmer Dig Qvinden der?
 Ved Himlens Dom!
 Frem skal Du! selv om Du skal styrte.“

Han kæmper med Dyrret. Det kaster ham hen
 for Qvindens Fod.
 I stivnende Dødsgru hun stirrer paa Den,
 hun næsten forglemte, den troløse Ven,
 som i sit Blod
 nu ligger med bristende Dæ. —

Da Solen sig hæved af Guldstylen rød,
 den skinnede ned
 paa Qvinden, som laa der ved Alfavei død
 med Rytterens halvknuste Hoved i Skjød,
 paa Strømmen bred,
 hvor en Barnegrav skjermes af Pilen.

Lisbet.

Der var engang en fattig Mand, hvis Kone tidligt døde bort fra flere smaa Børn. Men den Ældste af Børnene var en Datter, som passede hans Hus og sørgede for de smaa Sødsfende, som om hun havde været et gammelt Menneſte. Saaledes gif Aarene hen og Lisbet blev stor og deilig, saa deilig at alle Egnens unge Karle standsede og vendte sig, naar de mødte hende paa deres vei. Men Naboens Jørgen, den fattigste af dem Alle, havde det bedste Mod. Han sneg sig efter hende og talte sin Sag, saa han vandt hendes Hjerte, og hun gav ham sin Tro.

Men hendes Fader vredebes og mente, hun kunde vel gjort en bedre Lykke, og han forbød reent ud de unge Folk al Omgang og Forbindelse. Da maatte Jørgen gaae forbi Husets Dør, og selv om Lisbet sad udenfor med sit Arbeid, turde han knap standse for at byde hende sit Guds-fred. Men Skoven trak sig ned mod Stranden og udenfor, ved Grøften, græssede Lisbets eneste Ko. Der mødtes de ofte i Skumringen og skjult bag Risgjærdet verlede de Kys og kjærliche Ord med hinanden.

Saaledes stode de engang Arm i Arm. Jørgen, der ingen Udsigt saa til at forbedre sin Lykke hjemme, havde ladet sig hyre paa et Skib, som foer paa de lange Reiser. Hun tænkte paa Skilsmisſen og de Farer, der truede ham, men han frygtede kun Et: at hun kunde loffes eller trues til at forlade ham. Han vidste hvor mange Dine, der vare

fæstede paa hende, syntes sig selv saa ringe. Da bad han hende med al Kjærlighedens Varme, og de svore ved Jord og Himmel, ved Aftenstjernen, som skinnede i Visbets vaade Dine, i hvad der end skeete at blive hinanden troe til Døden.

De talte om Hjemkomsten og begyndte at lægge Planer saa Tiden svandt, og det mørknedes stærkt før de tænkte paa Opbrud. Men tilsidst maatte han dog slippe hende. Hun sneg sig ud paa Vænget og han vilde gaae ned mod Stranden, men standsede og tittede over Gjerdet. Da kravlede det mellem hans Ben og da han saae ned frøb en lille, gammel Kone omkring paa alle Fire; ved hendes Side stod en Kurv, fyldt med Urter. Godt Kjæresteveir saa tidligt paa Aaret, grinede hun op til ham og greb om hans Ben. Men han sparkede forbittret til hende og udbrød: Hvad har Du at belure mig her i Skoven? Siger Du eet Ord, da skal det koste Dit Liv. Thi han frygtede at den Gamle skulde sladdre og hindre hans sidste Sammenkomst med Visbet.

Da Visbet kom hjem, traf hun sin Fader i stor Bevægelse. Den rigeste Mand paa Eggen, i mange Aar Enkemand med en eneste Datter, havde været der og beilet til hendes Haand. Visbet vilde Intet høre derom. Faderen fortørnedes vel men tænkte: Lad Knægten kun først reise; saa giver det sig nok. Derfor slog han sig tiltaals og saae gjennem Fingre, da Visbet næste Aften mødte den Elskede og selv fulgte ham paa Bei til det feilklare Skib.

Den gamle Veiler kom igjen, den ene Gang efter den anden, men det gav sig ikke. Han sendte sin Datter som var jevnaarig med Visbet, at hun skulde overtale hende. Pigen brugte al sin Snildhed, thi selv havde hun hemmeligt sat sit Hjerte til den smukke Jørgen, og hun tænkte, naar hun først havde skilt de Elskende, at drage ham til sig. Men Visbet blev ubevægelig. Da forbittredes Faderen bestandig mere, men det hjalp ikke: hverken med det Onde

eller det Gode kunde han sætte sin Villie igjennem. Han gad ikke arbejde mere; hvad var den ringe Dagløn, naar Datteren saa let kunde skaffe ham Alt for Intet? Da blev de smaa Naar til trykkende Fattigdom. Sygdom slog sig til, men Lisbet arbejdede flittigt, tav til Faderens onde Luner og pleiede ham og Børnene paa det Bedste. Saaledes gif et Aar og lidt hen paa det næste.

En Aften kom en gammel Kone forbi Hytten stønnende under en stor Kuro, og bad om Tilladelse til at hvile sig lidt. Som hun nu saae Lisbet syse saa flink og stille om Børnene, prisede hun Faderens Lykke, at han havde en saadan Datter. Men han svarede: jo en net Lykke, at hun sætter Fremmede Blaar i Dinene og neppe under os det tørre Brød, mens vi kunde have fuldt op af Alting. Og han fortalte om Enkemandens Frieri, og hvorledes denne havde tilbudt at sætte hele Familien i Velstand, naar kun Lisbet vilde sige ham Ja. Alt som han talte, forbittredes han mere; han rev det yngste, syge Barn op af Leiet og raabte: See den usle Drm, hvor aspillet den er! Det kan hun see paa og kun tænke paa sin egen Lykke. Og han vedblev med sine Bebrejdelser til hun tilsidst svarede: Det er ikke blot min Lykke. Han vrededes end mere, men den Gamle skjød ham tilside. Kjærestesamvittighed! sagde hun. I gjør Pigebarnet Uret. Naar han selv brød med hende, vilde hun opfylde Bert Dnske. Hun blinkede til den Gamle, saa han troede, hun vidste Noget om Svenden, og han gjen- tog ivrigt Spørgsmaalet. Men Lisbet tænkte paa Jørgens Eder og elskovsfulde Dine, og da hun følte sig sikker, svarede hun, at naar han ønskede sig fri, vilde hun gjøre det. Den Gamle nikkede fornøjet. Det er et Ord, sagde hun, men giv mig dog Pant derpaa. Hun løsnede pludseligt en af Lisbets Fletninger, skar en lang Lok af og gjemte den paa Brystet, saa tog hun sin Kuro paa Hovedet og valkede ud af Døren, uden Farvel.

Den Gamle søgte hen til Skoven, hvor hun tøvede til Fuldmaanen lyste klart. Da rev hun Pinde af Risgjærdet og dannede deraf et Lad, hvorpaa hun vævede Haarloffen til et fint, gyldent Slør. Snart var hun færdig, men endnu sad hun, smaa-snakkende med sig selv, som hun ventede Nogen. Da kom fra det indre af Skoven en ung Pige langsomt gaaende. Hendes Klæder vare vaade af Duggen, det mørke Haar hang forvildet over Skuldrene. Det var Enkemandens Datter. Da hun saa den Gamle, standsede hun, satte sig hos hende og nikkede. Hvad nu, Hjerte? spurgte Qvinden. Hvad nu, svarede Pigen. Tiden er omme og Haabet ude. Imorgen kommer han, og skjøndt jeg har søgt hver Maanestjensnat har jeg ingen Urt fundet, som kunde tvinge hans Hjerte. Han vil være ubøielig, som hun. — Vil see, snise den Gamle; gjælder en Prøve. Pønt Dig, pønt Dig, Datterlil! Puds Dit Haar og sno dette i — altid! altid! Hun rakte hende Sløret, og mens den unge Pige stirrede paa det var hun borte.

Alt næste Morgen ved Solopgang sneg Jørgen sig om Lisbets Bolig for at opfange et Glimt af hende; men hendes Fader traadte ham imøde og ærgerlig gif han bort for at vente en beleiligere Tid. Som han saaledes stirrende ned for sig, gif hen ad Beien, raabte en munter Stemme: Velkommen tilbage, Jørgen! — Tak, brummede han og fortsatte sin Gang. Men Stemmen kaldte igjen, og han vendte sig fortrædelig. Paa Marken stod Enkemandens Datter, pøntet og smilende, med et gyldent Slør slynget gjennem de mørke Løkker. Svimlende stirrede han paa hende og satte i eet Spring over den brede Grøft, der skilte hende fra ham. Han greb hendes Haand, men hun lo og vendte sig fra ham. Da svor han tusinde Eder, at hun var hans eneste Kjærlighed, og snart sad de nye Elfskende fortroligt sammen under Hvidtjørnen.

Men Lisbet kom for at flytte sin Ko, og hun standsede foran dem. Seer Du vel, sagde Enkemandens Datter, vi

har faaet en Kjærest hjem. Ja, Du giver ham vel fri nu, da han dog helst holder sig til mig? — Er det Dig, Jørgen? spurgte Lisbet. Han saae paa hende med et tankeløst Blik, tog Huen af og svarede: Jo til Tjeneste. Da opfordrede Pigen ham atter til at forlange sin Frihed; men Lisbet bøiede sig, plukkede to Røvetandsblomster og slængede Stilkene i hinanden som de første Led af en Kjede. Saa stak hun den ene Ring paa hans Finger, holdt selv den anden, og drog dem saaledes fra hinanden. Hun nikkede og gik, men i Fraastand hørte hun atter Kjærestefolkenes glade Latter.

Snart rygtedes det paa Egnen at Jørgen havde faaet en ny Kjæreste, og Faderen førte fornøiet den gamle Beiler til Lisbet. Men hendes Hjerte vendte sig og hun blev ved sin Bægring. Da blev han rasende, men hun var ligegyldig ved al Mishandling, saa han selv tilsidst trættedes derved og opgav Haabet. Men Beileren vidste bedre Raad og en Aftenstund traadte hans Datter ind i Hytten til Lisbet. Hun traf en Skammel hen, satte sig ved hendes Fødder og saae op, mens det gyldne Slør skinnede sælsomt i hendes sorte Haar. Ak Gud, sukkede hun, hav Medlidenhed med mig, thi kun Du kan hjælpe mig. Nu fortalte hun, at hendes Fader, kun naar Lisbet blev hans, vilde give sit Samtykke til hendes Forbindelse med den fattige Jørgen. Har Du et Hjerte og veed Du hvad Sorg er, vedblev hun, saa stil ikke to Elskende fra hinanden. Se, hist ved Ledet venter han paa Svar. Lisbet saae ud ad Vinduet; ved Ledet stod Jørgen og stirrede længselsfuldt til Huset. Da gik hun ud til ham og bad ham bringe den gamle Beiler hendes Ja.

Tre Dage varede Gildet, da Enkemanden ægtede Lisbet og hans Datter Jørgen. De unge Folk fik en Gaard ved den Gamles og deres Haver stødte til hinanden, skilte ved en Hvidtjørnshæk. Vel sex Maaneder var gaaet og det var Foraar. Da sad Lisbet en Dag i Haven under en

knoppende Bux og syede paa Børnetøj; men paa den anden Side af Hækken arbejdede Jørgen flink med sin Spade. Den tidlige Aftenrøde skinnede over Haverne, og som Jørgen tilfældigvis saa ind i Nabohaven, faldt han i Tanker og stirrede paa Lisbet. Han nærmede sig Hækken og støttede sig paa sin Spade. Er det ikke forunderligt, Lisbet! begyndte han, at Du skulde blive som min Moder? Thi naar Du er min Kones Moder, er Du ogsaa min. Hvem skulde nogensinde sagt det, naar vi som Børn listede ned til Stranden for at lege med hinanden? Han tav og saa spørgende paa hende, men hun svarede ikke. Da bødte han sig nærmere og vedblev: Ved Du vel, at endnu hvergang jeg seer den Stjerne hist i det Lyse, er det mig som jeg skulde ned til Vigen og slaae Smut med Dig! Men nu er Du en gift og aldrende Kone, og al min Fryd er min unge Hustru, der er deilig som den klare Dag. Lisbet sad stille. Men hendes Egtemand havde fra Binduet seet, at Jørgen talede med hende; han kom hidseblæsende greb hende ved Armen og førte hende ind i Huset. Næste Dag maatte alle hans Folk tilføjs at fælde Træer og save dem til Brædder og Planker. Han vilde reise et tre Mand høit Plankewærk mellem sin og Jørgens Have, og før det var færdigt maatte Lisbet ikke forlade sit Kammer. Hver Dag gik han og saa til Arbejdet, som skred raast fremad; men som han engang stod og glædede sig ved sit Værk, styrtede en mægtig Planke om og knuste hans Hoved, saa han laa død paa Stedet.

Midtsommer kom og der blev stor Uro i de to Nabogaarde. Enken i sit ensomme Kammer og den unge Kone hos sin Egtemand havde begge Bud efter Jordmoderen. Men Livsfaren drog først den Ulykkelige forbi og med sin Dreng i Armen besøgte hun Svigerdatteren, før Nogen derfra havde spurgt til hende. Her var Alt i Forvirring. Doctoren rystede paa Hovedet og Jordmoderen gav ganske fortabt. Egtemanden vred sine Hænder og Kvinden be-

gjærede under vilde Skrig, at de skulde dræbe hende og begrave hende med det gylde Elr om Hovedet. Da gik Døren op, og den Gamle, den kloge Kone, vaskede ind. Der blev pludseligt stille, men Hjælperne gik. Den Gamle nærmede sig Sengen, saae paa den Syge, nikkede og gumlede, mens Egtemanden stirrede paa hende i Dødsangst. Saa Minutter, fem Minutter, sagde hun, saa er de Begge færdige. Han kastede sig ned ved Sengen og kvalte sine Skrig i Lagenet. Lisbet nærmede sig. Kan Intet frelse hendes Liv! spurgte hun. Deres Liv, to Liv, svarede Kvinden. Giv Din Dreng og Døden lader sig nøie. — Mit Liv giver jeg, svarede Lisbet forfærdet. Dit? svarede Kvinden; det var en kummerlig Handel. Nei, Din Eneste for begge Hans; det vil jeg lade gaae. — Er der Haab? spurgte Sorgen og saae op. Døden staaer ved Hovedgærdet, svarede den Gamle. Og Lisbet saae Døden staae ved Hovedgærdet, vogtende paa de saa Sandskorn, der endnu randt i Timeglasset. Men Sorgen vendte sine forvildede Bine fra den til hende og da det sidste Sandskorn faldt, og den udrafte sin Haand, traadte hun hen og holdt sin Dreng imod den. Døden rørte sagte Barnets Pande og det luffede sine Bine og sov ind med et Smil. Men Lisbet bar det hjem og lagde det til Hvile mellem Blomster, mens der lød Frydemaal inde fra Huset, hvor den unge Kone havde født en deilig, rask Dreng.

Ikke mange Dage efter sagde Konen til Sorgen: Jeg er min Faders Arving. Hvad skal Lisbet boe ene i den store Gaard? Lad os flytte derind, saa kan hun være i Huset hos os. Saa gjorde de det, og Lisbet sagde Intet derimod, men gik stille afveien for hvem, der mødte hende. Da kom en Dag Husets gamle Kat, strøg sig opad hende og klagede sig saa det skar hende i Hjertet. Hvad feiler Dyret? spurgte hun Pigen. Hun fik fire Killinger forleden, og vor unge Madmoder har ladet dem alle drukne, svarede hun. Da vred Lisbet sine Hænder; hun kastede sig ned paa Jorden,

lokkede Ratten til sig og bar den ind i sit Kammer. Den blev hos hende, og i det store Hus var den hendes eneste Selskab.

En Aften kom Ratten og strøg sig om hendes Fødder; den bar en lille, snehvid Killing i sin Mund. Visbet kastede sig paa Knæ og bredte sit Forklæde ud; da lagde den forsigtig, Killingen deri. Saa bortfjernede den sig, og hun saae den ikke tiere. Men Visbet glædede sig inderligt over Killingen. Det var som en Sten var falden fra hendes Hjerte; hendes Dine blev lysere og hendes Trin lettere. Da sagde Steddatteren: Hun er stærk og trænger til at røre sig; hun kan vel gjøre Gavn som Andre. Og hun satte hende til allehaande Arbeid i Huset. Visbet gjorde Alt uden Indvending, og Killingen fulgte hende, hvor hun gik og stod. Men Steddatteren sagde: Jeg er kjed af den Killing. Vil den da aldrig til at vore. Visbet tog den i sine Arme og vendte sig imod hende, og den Anden veeg forfækket tilbage. Men Killingen sprang ned paa Gulvet og legede ubekymret med hvad den fandt.

Saaledes gik et Aarstid, da sad en Dag Visbet og Steddatteren i Kammeret. Konen legede med sin Dreng, Visbet spandt, mens Killingen skjød Ryg ved hendes Fødder. Da sagde Konen atter: Jeg er kjed af den Killing, men Visbet svarede ikke. Konen rakte Barnet imod hende og sagde: Han er Min og hans Fader; Du har kun det tosfede Dyr. Idetsamme greb Drengen efter det gylbne Slør i hendes Haar og rev det af; men da hun vilde tage det fra ham, kastede han det paa Gulvet. Killingen foer til, og, før Kvinden kunde reise sig, var den ude af Døren med Sløret. Visbet fulgte, angst for at den opbragte Steddatter skulde gjøre den Fortræd, gennem Haven, over Marken og i Skoven fulgte hun Killingen. Der forsvandt den for hendes Dine.

Steddatteren havde ikke seet hvad Bei Killingen tog og hun ledte omkring i Huset efter det gylbne Slør. Da hun

hørte sin Mand komme forfækkedes hun, greb et Guldbaand og slængede det om sit Haar; saa satte hun sig med Drengen, som om Intet var. Sorgen standsede paa Dørtrinet og hans Blik streifede tankeløst om i Stuen. Hun kaldte paa ham, men han svarede ikke; da traadte hun hen og greb ham om Armen, men han rev sig løs og gik søgende gennem Huset. Hun fulgte ham med høie Klager og alle Folkene strømede sammen om dem. Han vilde forlade Huset; hun kastede sig ned for Døren og holdt Drengen imod ham med Graad og Bønner. Hvad vil det fremmede Fruentimmer? sagde Sorgen og saa sig om som han vaagnede af Søvn. Men alle Folkene dannede en Halvkreds foran ham, at han ikke skulde slippe ud af Døren. Han saa et Dieblis paa dem, saa vendte han sig og svang sig ud af Binduet.

Konen græd, og Folkene klagede til Ratten faldt paa. Da gik hver til Sit; kun hun kunde ikke sove. Hun tændte et Lys og ledte i alle Kroge efter det gylbne Slør. Kastløs gik hun om, lyfede og figgede alle vegne; da tog Flammen fat i Gardinet, men hun mærkede det ikke og gik videre. Snart omspændte Luerne det hele Hus; Folkene reddede sig, men hun søgte tilbage til Sovestuen, hvorfra Drengens Skrig lød hende imøde. Hun greb ham i sine Arme, men hun kunde ikke finde Døren. Forvildet kastede hun sig paa Sengen, hvor hun havde født ham; da styrtede Loftet ned og knuste dem Begge.

Men Lisbet kom bestandigt dybere ind i Skoven og var nær ved at forsmægte af Mangel og Træthed. Den tredie Dags Aften sank hun ned under et stort Træ. Hun saa Noget glimre i Græsset og tog det op: det var det gylbne Slør. Hun foldede det ud, og det blev stort i hendes Haand; da tænkte hun: Harde jeg kun endnu en Drif Vand, saa vilde jeg svøbe mig i det og lægge mig til at døe. Hun hørte det risle tæt ved sig og reiste sig møjsomt: der flød en klar Bæk hen gennem Grønsværet. Lisbet drak

og vilde lægge sig til Hvile; da sprang et lille, hvidt Egern hen til hende med en Nød, som det knækkede og gav hende. Det hoppede bort efter endnu en. Lisbet saae Nøddebussen og satte sig under den. Nødderne regnede ned i hendes Skjød, Egernet knækkede og hun spiste. Hun rakte sin Haand imod det, men det sprang bort, op i det store Træ. Da lagde hun sig under Træet og sov ind.

Saaledes levede Lisbet nu i den stille Skov og Dagen svandt som en Drøm. Hver Dag bandt hun tre Krands, en for sin døde Dreng, en for Sorgen og en for hans to Elskede. Men hvergang hun havde hængt den sidste op, frympedes Bladene sammen og forbrændte, Stilkene skiltes ad og faldt til Jorden. De andre Krands holdt sig derimod længe, saa Træerne omkring hende alle vare smykkede med friske Krands. En Dag sad hun ved Bækken og bandt de blaa Forglemmigei sammen. Da saae hun hinsides den grønne Plet en Mand komme frem mellem Træerne. Han standsede, og hun lod Hænderne synke. Men han duffede sig ned under Buskene og forsvandt.

Endnu stirrede Lisbet derhen. Da følte hun sig pludseligt omslynget og en Stemme raabte: Jeg har hende! Jeg har hende! Hun slipper mig ikke! Skjælvende stirrede hun paa Sorgen; men han trykkede hende kun fastere til sig og raabte atter: Jeg har hende igjen! Da klyngede de sig sammen og glemte Alt, som om de vare døde af Glæde.

Længe, længe sad de saaledes; Solen hældede og Solen sank. Da sagde Lisbet: Ak Sorgen! Men han vidste ikke, hvorfor han sukede. Hun vilde rive sig fra ham, men han holdt fast; da puslede det i Busken, og noget Hvidt glimtede frem. Egernet! Min Veileder! raabte Sorgen og bøjede Grenen tilside, der stod en ganske lille Dreng og stirrede paa dem. Lisbet reiste sig paa Knæ og rakte Haanden ud. Han traadte hen for hende, dog kunde hun ikke naae ham. Kjender Du mig igjen? sagde Barnet. Kjender Du ikke Din Dreng, som Du gav hen for hans Lykke? Dog, Døden

har taget sin Ret og Flammerne fortært det Falske. Jeg var Din Killing og Dit Egern. Nu behøver Du mig ikke mere og Du seer mig sidstegang.

Forgjæves søgte Visbet at naae Barnet; han veg tilbage, som hun nærmede sig. Da saae hun den stumpede Skjorte, han alene havde paa, og hun greb det gylbne Slør og kastede det om ham. Men Drengen hævede sig fra Jorden; Sløret blev gylbne Binger, og han svævede hen mellem Træerne. Mandeløs fulgte Visbet. Han forsvandt for hendes Dine men Skoven blev lysere, og hun saae det atter blinke. Hun opbød sine sidste Kræfter, hun naaede Skovens Rand, og Hav og Himmel laae udbredt for hende. Paa Volgerne pladstede en Vaad, fra den rødgyldne Himmel skinnede Aftenstjernen i hendes søgende Dine. Hun sank paa Knæ; men Sorgen greb hende i sine Arme, bar hende ned i Vaaden og seilede bort med hende, langt bort til et fremmed Land. Og aldrig mere hørte man Noget til de To.

Hexens Datter.

I dybeste Skov

hvor Kronhjorten skriger, og Ulv gaaer paa Rov
boer Hexen med Datteren sin.

Som Skovæblet bitter og haard som en Sten
den Gamle, men Pigen uskyldig og ren
som Barnet, skjønt Jomfru saa fin.

„O Moder! Hvi vil

Du drive med Alle saa grusomt et Spil?

Vær god kun, saa elstes vi vel.“ —

„Det feiler vist aldrig. De Mennesker bær
paa kjælende Hænder igrunden Enhver,
som ret er en godmodig Sjæl.

Ja, prøv det! Du slaa

om snehvide Kjortel den Raabe saa graa,

Du skjule med Hætten Dit Haar.

Nu Kurven paa Armen. Du tigge Dig frem,

men viser Dig Nogen for uvenligt hjem,

lidt Sand Du paa ham da kun slaaer.“

Og Pigen saa fro

fig giver paa Vandring i barnlige Tro:

„Nu baner jeg Veien til Fred.

Jeg ligner jo Andre, jeg er som Enhver,

Og derfor vil Alle nok have mig kjær.

Saa sones selv Moder derved.“

Hun naaede med Il
 en Hytte og beder med halvdulgte Smil
 om Gave, den Fattiges Trøst.
 Men Kjællingen griber en gnistrende Brand.
 Da skryder hun bort sig saa hurtigt hun kan,
 forfulgt af den skjændende Røst.

Hun banker igjen.
 I Huset hun finder to skjæggede Mænd.
 „Herud med Dig Kjælling saa led!“
 De fløite ad Hunden. Forfærdet lidt Sand
 hun kaster af Kurven. Den bomstærke Mand
 brød Benet; i Sandet han gled.

Med Taarer paa Kind
 hun hører hans Samren, mens, let som en Vind,
 hun iler til nærmeste Gaard.
 Med Ermet opsmøget paa Skjorten saa hvid
 staaer Eieren ude og tømrer med Flid,
 da stammende Bøn til ham naaer.

Han griber en Baand
 og slaaer hende over den udrakte Haand:
 „Det Tiggerpaf kjender ei Skam.“
 Hun stirrer med Taarer i Dinenes Blaa
 og vender sig lydløs for hjem at gaae,
 Men hurtigt hun følges af ham.

Han vover ei Ord.
 Han følger saa stille kun i hendes Spor,
 til de staae i lysdæmrende Skov.
 Der bryder hans Anger først mægtigt frem.
 Han trygler om Naade, han byder et Hjem.
 Hun staaer, som halveis hun sov.

Om hendes Mund
 dog dæmrer et Smil og om Rinden rund.
 Da lyder en Latter sæl.
 „Velkommen igjen, min Datter kjær!
 Hvor gif det Dig ved Din Tiggerfærd?
 Mit Sand slog dog Ingen ihjel?“

Med angstfuldt Blif
 ham Pigen skjuler, og saa hun gif
 sin Moder hurtigt imod.
 „Den Første skjændte, saa løb jeg bort.
 Den Anden trued, men kom tilfort —
 „Den Tredie?“ — „Ja, han var god.“

„Nei, seer man det!“
 saa skoggerlo Hexen. Nei, vil man see!
 Ja, god mod Din strimede Haand.
 Dog raader jeg ham, han ei komme Dig nær,
 thi rører han eengang ved Haanden kun der,
 omfnoer ham mit haardeste Baand.“

Med Latter hun gaaer,
 og Pigen af Rædsel betagen staaer.
 Han nærmer sig, freidig og kjæk.
 Han griber om Armen. Hun rækker en Kniv:
 „Afhug den! Det gjælder meer end Dit Liv!“ —
 „Min Gjerning kun voldes mig Skræk.“ —

Saa langt et Kys
 han trykker paa Haanden — og vamløste Gys
 igjennem hans Hjerte gaaer.
 Han vakler, han raver, han halv synker om
 med stirrende Die og Hjernen tom
 og „fjøllet“ ham paatrykt staaer.

Hun kaster sig ned.
 Hun græder saa Giftsvampen ynkes derved.
 Dog, snart hun sig reiser i Skræk.
 Hun tigger, hun lokker, hun lover ham Mad.
 Han stirrer og griner. Saa følges de ad
 mens ivrig hun drager ham væk.

Som Moder, der bar
 Misfoster til Verden, hun Sorrig kun har.
 Men tro som en Moder hun er,
 Hun træller blandt Fremmede, skaffer ham Brød.
 Men hjemme end venter en bittre Nød:
 Han flaaer selv, saa vild og saa sær.

Men Naboen klog
 kun siger: „Hvi tog hun det fraadende Tjog?
 Hun redte; hun ligger nu der.“
 Dog, snarlig omspændes den Landsby af Nød.
 Man glemmer selv Dadlen for truende Død,
 thi Faren er eens for Enhver.

Et Udyr brød ind
 i Huse og Gaarde med rovgjerrigt Sind,
 Blod drypped fra Tunge og Tand.
 Det slænge Gammel, det sønderrev Ung,
 tog Bruden, tog Enken med Sorrig saa tung,
 tog Buggebarn, Qvinde og Mand.

Forgjæves det er
 at Laasen er trofast og Portstangen stær;
 det graver fra Grunden sig ind.
 Og Alle betages af knugende Angst;
 de føle sig Alle som Røddhyrets Fangst
 i vanvittigmodløse Sind. —

Hun sidder hos ham,
 der er hendes Liv, hendes Sorg, hendes Skam.
 Hun tænker: „Gud spare dog mig.
 Hvad blev der af ham vel?“ — Han spiser sin Mad
 og slukker begjærlig det rasfttømte Fad.
 Da bliver hun bleg som et Lig

Et Brum og et Brag
 og Gulvet sig aabner for Uhyrets Slag.
 Ham vender det vildt sig imod.
 Hun styrter imellem med kæmpende Haand.
 Dog, afbidt den falder til Jorden paaastand,
 omstrømmet af sprudlende Blod.

Men rasende han
 anfalder Uhyret, en kæmpestærk Mand.
 Det flyer, skjønt med Haanlatter sær.
 Han favner sin Brud. Hendes Hænder saa smaa
 oprækkes i Bøn. Men paa Gulvet der laa
 en Lille blandt blodrøde Bær.

Moders og Søn.

Der var engang en Pige som gik til Dands og ikke tog sin Ære ivare. Da traf Alle sig spodske tilbage og den Æne, hun havde hengivet sig til blev kold, og hun fik en Anden og snart en Tredie og Fjerde, saa Mange, at hun hverken vidste ud eller ind. Saaledes gik en rum Tid; da blev Livet hende en Byrde, og hun gik bort fra sit usle Hjemhul og langt bort fra Menneftenes Bolig. Hun hørte den brusende Strand og gik efter Lyden; hun sad ved den og saa begjærlig ud over de kolde Blande, der med mørke og skummende Bølger brød sig mod Bredden. Hun reiste sig og kastede endnu et Afstedsblik tilbage; da stod en gammel Kone bag hende med en Kurv paa Armen. Hvorhen? spurgte den Gamle; men Pigen stirrede fortviolet paa hende og svarede: Gaa. — Du tager Dig Verden nær, at Du saa tidligt vil forlade den, sagde Konen. Tidligt? svarede Pigen. Har jeg ikke været ung og er bleven gammel? Har jeg ikke været reen og glad og er nu nedtraadt som Snavset paa Gaden? Bølgerne kjende mig ikke; de ville skjule og glemme. — Ikke saa hidsig, svarede den Gamle; jeg har kanske det, som kunde hjælpe. Og det klang som Sølv og Guld i hendes Kurv. Intet hjælper mig, sagde Pigen; mit Hjerte er dødt. Gaa med Fred og lad mig om Begravelsen. Men den Gamle holdt hende fast i Armen. Hun tog af sin Kurv en fuldmoden Fersken og gav hende. Spis, sagde hun bydende, og Pigen adlød for at slippe.

Men hun slap dog ikke, før hun havde svoret en hellig Ed, ikke at ende sit Liv før den første Sne laa paa Strandens Stene.

Pigen gik hjem og sad tungsindig i sit usle Hul. Snart betlede hun og snart sultede hun, men til Synden greb hun ikke mere. En Dag sad hun ved sit lille Vindue; tungt og træt laa hendes Hoved i Karmen. Da hørte hun nedefra glade Barnestemmer, og Taarerne brast ud af hendes Dine. Men pludseligt reiste hun sig. Hendes Hjerte svulmede i Genrykkelse og Dødsangst: Hun sølte sig Moder.

Nu arbejdede hun, nu stred hun. Barnet kom til Verden; det trivedes og voksede. I sit trælsomme Slid var hun lykkelig. Men en Dag sagde den lille Dreng: Moder! Hvorfor vil de andre Børn ikke lege med mig? De sige, Du veed det. — Da stak det hende i Hjertet, og hun pakkede sin Fattigdom sammen og vandrede bort med Barnet, til en anden By, hvor Ingen kjendte hende. Drengen voksede, stor og smuk, men vild af Sind, saa hun ofte ikke kunde styre ham. Hun formanede og besvor ham. Hvad skal der dog blive af Dig, sagde hun i sin Hjerterangst. Men han trak en Skammel hen for hendes Fødder, satte sig paa den og svarede: Sig mig heller, hvor jeg kommer fra. Nævn mig min Fader, levende eller død, at jeg ikke skal staae tilfamme mellem andre Drenge. Hun knugede sine Hænder mod Hjertet og støttede sin Pande mod Stole-ryggen, mens Taarerne randt ned over de blege Kinder. Men Drengen sprang op og lo vildt og sagde: Siger Du mig ikke det, saa spørger jeg ikke om Dig. Og han foer afsted til nye Optøier.

Drengen voksede. Smuk og stærk og forvildet stod han mellem de unge Menneſker; smuk og stærk og forvildet opfattede han sig til Herre over de Værste. Tilslidst drev de det saa vidt, at de maatte skjule sig og flygte. I den vidtstrakte Skov samlede de, og under deres Herre og

Mester ordnede de sig til en frygtelig Røverbande, som snart satte hele Egnen i Skræk.

Men den stakkels Qvinde søgte sin forvildede, forsvundne Søn overalt, og, ledet af Rhytet, vendte hun sine tunge Trin mod Skoven. Hun blev hos Røverne, kogte og stegte for dem, bad og græd i den tavse Nat. Naar Sønnen imellem bragte hende Klæder og skinnende Smykker, gøs hun sammen og lagde dem bort. Men Intet vovede hun at sige, thi han kjendte det Ord, som kunde bringe hende til Tavshed.

En Dag gik hun i Skoven, fjernt fra Hulen hvor Røverne havde Tilhold. Da hørte hun en Skyden langt borte og pludseligt brød hendes Søn gennem Krattet, med flammende Dine, trækkende en deilig Jomfru efter sig ved Haanden. Han vilde binde hende til et Træ, da han saae Moderen. Før hende til Hulen og bevar hende vel, sagde han aandeløs og overgav Pigen til den Gamle. Derpaa foer han atter bort mod den Side hvor Kampen stod. Men Pigen kastede sig paa Knæ og sagde: Dræb mig! Dræb mig, hvis Du er en Qvinde. Den Gamle støttede sig til et Træ; hun saae hende der for sig, saa ren og uskyldig. Da hørte hun Røvernes Seiersraab og foer sammen. Hun greb Pigen ved Haanden og drog hende med sig. Tæt derved stod en opsadlet Hest bundet ved et Træ. Hun hjalp hende op paa den og sagde hende Wei, hvordan hun sikkert kunde naae ud af Skoven.

Da hun ikke kunde pine hende mere, satte hun sig ved Foden af Træet. Snart kom Sønnen og saae sig om med ophidsset Ansigt. Moderen pegede henad mod Hulen, og han foer afsted. Hun ventede; hendes Hjerte slog sagte. Han kom sthyrtende tilbage. Hvor er hun? raabte han ude af sig selv. Frelst, om Gud vil, svarede Moderen. Da drog han rasende sin Dolk og stødte den i hendes Bryst.

Han vendte tilbage til Hulen og da Kammeraterne spurgte om den Gamle, svarede han kun: Hun gik hjem. Mørk og skummel var han fra den Tid, vildere end før

blev hans Færd. Men aldrig voxede han sig til den afsides Krog, hvor han havde seet Moderen synke for sin Haand.

Endelig lykkedes det den opbudte Magt at faae Bugt med Røverne. De bleve fangne, overbeviste, dømte. I et skummelt Fængsel laa deres Høvding paa Stengulvet, Ratten før Henrettelsen. Da gled Døren sagte op og en graa, tilhyllet Qvindeskikkelse stod for ham. Han støttede sig paa sin Albue; hans Haar reiste sig. Men hun slog Alædet tilbage fra sit Hoved og sagde: Kjender min Søn mig? Du dræbte mig ikke. Du saarede mit Bryst og stræmmede mit Hjerte, saa jeg sneg mig langt bort. Men nu er Nødens Time, og jeg kommer for at frelse Dig. Kom! Ifør Dig min Dragt og list Dig bort herfra. Jeg bliver i Dit Sted; mig vil de ingen Skade gjøre. — Hun løste med let Haand hans Lænker og han reiste sig. Hun skyndede paa ham, at han skulde gaae. Midnatskloffen klang og alt som de tunge Slag gjenlød, stirrede han hende ind i det blege Ansigt. Hun skyndede atter paa ham med ængstlig Hast, men han pegede paa den kluntede Stenbænk og sagde: Sæt Dig. Først skal Du synge den Sang, Du sang i min Barndom. Hun kunde ikke modstaae. Hun satte sig og sang med svag Stemme den Sang han forlangte. Han sad ved hendes Fødder og saae op i det blege Ansigt. Den svage Tone hændte, og hun skyndede atter paa ham, ængstligere end før; men han reiste sig halvt paa Knæ og sagde: Først skal Du læse den Bøn, Du bad over min Bugge. — Hun kunde ikke modstaae. Hun foldede de skjælvende Hænder og hendes Dine saae ind i hans, mens hun fremhvistede Bønnen. Da lød fjernt udenfor en klar Tone, og hun soer sammen. Ve, ve! For seent! den kalder mig! For seent! raabte hun jamrende og strakte Armene mod ham, mens hendes Skikkelse blev uthdelig. Høiere lød Hanegalet og med en flagende Lyd opløstes hun ganske for hans Dine, med de forsvindende Arme udtrakke

imod ham. Men han sank ned paa Stengulvet og laa der til Bagten hentede ham.

Det var en solklar Morgen, og en Masse af Mennesker var forsamlet. I et langt Tog kjørte Røverne frem, han paa den første Vogn. Han besteg Skafottet, endnu saa ung, saa smuk, saa kraftig. En Medlidenhedsmumlen gik gjennem Tilskuerne. Han knælede ned og bandt selv for sine Dine. Da stod pludseligt en taagegraa Qvindesikkertelse ved hans Side, og som han vilde lægge sit Hoved paa Blokken, strakte hun sin Arm ud og stød den imellem. Alle forfærdebes, Skarpretteren veg tilbage. Men hun var atter forbunden, og kun den Knælende laa der saa stille. Da tog Bøddelen Mod, traadte frem og svang sit Sværd til det dræbende Hug. Men atter stod Qvinden der, bøiet over den Knælende, og løstede sin anden Arm afværgende imod ham. Rædselslagen tumlede han tilbage. Langsomt svandt Lynet, og Præsternes Flok vovede at nærme sig. De reiste Synderen op og løste Bindet fra hans Dine. Hans Dine vare lukkede, og hans Ansigt stille. Han var død.

Da toge de Viget og bar ham bort, for at jorde ham langt fra Andre, i den grønne Skov. De vidste ikke hvad, der styrede deres Vei, men de kom til det vilde, kratomgivne Sted, hvor Moderen laa under Træet. Da gravede de med ængstlig Hast og lagde begge Vig hos hinanden; men paa Høien satte de et hurtigtdannet Kors. Skye sneg de sig bort og søgte tilbage til Menneskenes Brimmel. Men i Træet sang en Fugl, tryk og glad vogtende sin Rede.

Fuglen.

„Min Datter saa lille! Min Datter saa prud!

Tag glad mod et glædeligt Ord.

Dig fandt jeg en Moder, mig fæstet jeg Brud.

Snart Lykken iblandt os nu boer.“

„Min Konge og Fader! Mig lystes ei ved
den fremmede Moder at faae.

Nei, giv mig den Guldring, saa blank og saa bred,
som tidt hos min egen jeg faae.“

Han sukker og henter det rundede Guld,
for vidt end til trindspæde Arm.

„Og hviler i Jorden Din Moder saa huld,
Din Plads er dog næst ved min Varm.“ —

„Min Herre og Husbond! Hun horer mig ei,
Din Datter, saa stiv og saa sær.

En Ring har hun ranet, den tilkommer mig,
thi Dronningesmykket den er.“

„Du Terne, jeg tog til min Seng og mit Bord,
Du lade min Datter med Fred.

Thi krænter Du hende, selv kun med et Ord,
skal tifold Du lide derved.

Saa gif der en Tid og det Kongebarn stod
som frist, knopspringende Mø.
Men Dronningen var hende aldrig god,
hun lured, som letfrosne Sø.

Hun listet og lured, men snakked saa blidt;
hun skjulte sit brændende Nag.
For Faderen roste hun Datteren tidt.
Da streg han sit Skjæg med Behag. —

„Min ædelig Husbond! Følg med i det Frie.
Se Skjens guldkantede Rand. —“
„Saamænd. Efter kongelig Daggjerning vi
nu vandre ved svalende Strand.“

„Ved Stranden? Der er jo saa tomt og saa bart.
Nei, følg i den løvgrønne Lund.
Der spiller end Solstraalen lifligt og klart,
der ville vi tøve en Stund. —

Min Konge! Se Blomsterne tæt for Jer Fod,
se — ths! Eders Datter det er.
Hun hviler i Græsset, den Rose saa god.
Kom! Sagte vi liste os nær.“ —

Paa blomstrende Tue to Elskende sad
blandt Skovens høitvoxende Straa,
han holdt hendes Hænder, mens, straalende glad,
hun ind ham i Dinene saae.

Han sukked: „Hvor tør dog jeg fattige Svend
berøre Din Kjortelslig blot?“
hun flaaer om hans Pande sin Guldsletning hen:
„Saa keiser jeg Dig til min Drot.“

„En Sæger!“ henaander med døende Røst
den Dronning; men Faderen bleg
med knyttede Haand og arbejdende Bryst
staaer lænet til knudrede Eg.

Som stræmmede Bildt nu de tryggeste To
opspringe. Med knugende Haand
hun holder ham fast, mens, i dødstrodsig Ro,
han venter paa Vænker og Vaand.

Han venter ei længe. Blandt Tudsler og Kryb
han fastes i stinkende Hul.
Men høit over mørk og muddrede Dyb
hun sidder bag Laasen af Guld.

Og Dronningen haangridst nu for hende staaer.
Den Jomfru sig reiser saa rank.
„Ja, kunde Du skaffe os ensartet Haar,
saa fik Du vel Guldringen blank.

Jeg fordrer ei Syn, og jeg fordrer ei Ord,
ei Hilsen, ei Samværens Duft,
kun eens for os Begge! Mig qvælende Jord,
eller Ham livsqvælgende Luft.“

Og Dronningen tigged, og Dronningen bad,
hun tirred, hun dulmed igjen.
Hun vendte hans Kjærlighed Hælvten til Had,
hans Had slog Hælvten hun hen.

To Taarne heelt op i de svimlende Ether.
blev bygget, der skulde de boe.
Hvor Røvfuglen flyver, og Duen kun flyer,
sod ensomt de livsfangne To. —

Da Fængselsdøren slog i med Knald
hang ned til Knæ hendes Haar.

Nu naaer det med bløde og bølgende Fald
fast Gulvet, hvorover hun gaaer.

Hun stryger det bort, mens, tung i Sind,
hun stirrer ad Vinduet ud.

Da flyver saa lille en Fugl derind;
dens Vinge var ramt af et Skud.

Hun pleier den ivrigt. Men døe den maa.
Den vædes af Taarernes Daab.

Da taler den sagte og skjælvende saa:
„O Jomfru! Jeg bringer Dig Haab.

Hvi skygger saa hen Dit unge Liv
her i det ensomste Bur?

Dig lokker Forvandlingens skabende: Bliv!
ud i den friske Natur.

Du lægge to Fjer af min Vinge kun
i Kors paa Dit Jomfrubryst.

Saa bliver Du Fugl i samme Stund,
kan frit flyve bort med Lyft.”

Den døde. Hun trykker med Haab og Gru
det Fjerkors til Brystet fast.

Da blev hun en Fugl, og med Fængsels Hu
hun fløi til den Elskte ihast. —

Han støtter sit Hoved til Bitterstang:
„Hvor liber den Kongemø vel?

Mon hun sidder fangen den Dag saa lang?
Mon hun fortærer sin Sjæl?”

Han standser. Med loffende Sægerlyst
han ser nu den flagrende Fugl.
Han udstrækker Haanden saa tavst, saa thyst,
og snart sidder der den i Skjul. —

For Dronningen staaer den Sluttes tvær:
„Min Kongefange forsvandt.
Der har Du de Røgler, og jeg er her.
Seg veed, mit Hoved er Pant.“

„Du file de Stænger. Vi sige saa
at selv hun styrted sig ned.
Dog tie vi helst, mens vi kan og maa.
Saalænge har man da Fred.“

Dog, hvad hende dybest krænte kan,
skal hun spørge, i hvor hun drog hen.
Din Datter er smuk. Du sende paastand
Din Datter til Jomfruens Ven.

Hun listelig tale om Bryllupsfærd,
om Dronningekrone saa skjøn.
Hun dølge kun svagt, at hun ham har kjær,
der hensesukker sit Liv uden Løn.“

Og Pigen betænkstom til Værket stred.
Kun af Vandare røbed hun Alt.
Vel vidste hvert Barn og hver Bonde Bæst:
Ham — vilde hun ei det fortalt.

Men Sægeren sætter sin hvide Tand
i Læben og vender sig bort.
„Hun vinder en Krone, hun vinder et Land;
her maa vel jeg komme tilfort.“

Vel Fuglen udbryder i skjærende Skrig,
den piffer hans Haand og hans Mund.
Han sidder saa stille, saa støbt som et Lig.
Hans Hjerter fros sammen til Bund.

Tre Dage saaledes han flageløs sad.
Han reiser sig mørk nu, og mat.
Men Slutterens Datter ham venter med Mad,
har ei ham i Sorgen forladt.

Hun smaasnakked jevnligt, skjøndt blø som en Brud.
Tilfidsst hun dog muntred ham lidt.
Da lyder ham pludseligt kongeligt Bud:
„Vælg Hustru, saa bortgaaer Du frit.“

Hun rødmer og skjælver ved Ordet, som hun
ham bringer. Han drager sit Veir
som Spanden fra Dybet. „End grønnes vel Lund
til Sagt, har Du Jægeren kjær.“

Da styrter sig Fuglen med haffende Næb
med Angestens Skrig til hans Bryst.
„Først dræbe mig!“ raaber den til ham. „O dræb!“
Han hører kun klingende Røst. —

„Nu hurtig min Slutter! Du Tavse! Du Tro!
Nu rask, min velspyntede Brud!
Naar Kirken tilfammen har givet de To,
da drages i Frihed han ud.“

Saa svor mig min Herre. Vel Datterens Aand
dit Bryllup skal bøie. Nu flink!“
Hun hilser til Bruden med naadige Haand
og til ham med haanglimtende Blink. —

Den blussende Brud sidder opreist og ranf
i Sengen. Paa Gulvet han staaer.
„Dg om end Ulyksalighedsfartøiet sank,
man derfor ei strax dog forgaaer.“

„D glem det, Du Søde!“ hun sukker saa øm.
Han seer sig i Kammeret om.
Alt er mig saa fremmed, Alt er som en Drøm.
Min Fugl! Naa, Du med mig da kom.

Han nærmer sig Sengen. Men Fuglen udflaaer
sin Vinge, begynder en Sang.
Først kun som et Dødsfuk dens Toner ham naaer
men høiere stedsse det klang.

Snart fylder den Rummet med svulmende Magt
og Bæggene sukke derved.
Men fra den ophængte Brudebragt
faldt Taarer paa Gulvet ned.

De Myrter i Brudens vandsprængte Krands
græd Taarer, som pibende Blod.
Men midt paa Gulvet, med svimlende Sands,
som Billedstøtte han stod.

Dg Fuglen omkredser hans Hoved tæt.
Dog svagere bliver dens Sang,
dens Flugt bliver tung og dens Vinge træt,
den synker med bristende Klang.

Han varmer den Isnede ved sit Bryst,
ved sin Mund med tusinde Kys.
Dog lukker den Diet kun til saa thst.
Da griber ham Dødens Gys.

Han slænger i Brystet saa dybt et Saar;
 Blodkilden er sprudlende varm.
 Et straalende Lys hen over ham slaaer
 og Hun ligger frelst i hans Arm. —

Af Huset udtræde de salige To
 i Maanens lyshellige Skjær.
 Henlænet mod Muren, i dybeste Ro
 de finde da Konningen der.

Han løfter sit Hoved: „Hvem kommer vel der?“
 Min Kongeborg har jeg forladt.
 Det var mig saa sælsomt — thi sidder jeg her —
 som døde min Datter inat.

Men ned de sig kaste for Faderens Fod,
 fortælle ham Alt, hvad de led.
 Fortælle om Sorrig, fortælle om Blod,
 om Frelsen, som vandtes derved.

Han stryger sit graanende Skjæg med sin Haand:
 „Jeg bliver nu gammel, forsand.
 Snart gaaer jeg i Barndom; alt fløves min Aand.
 Lad gaae da. Før var jeg en Mand.

Min Søn og min Datter! I reise Jer nu.
 I følge mig ind i min Borg.
 Jeg tænker min Dronning, saa snild udi Hu,
 kan trøste en Brud i sin Sorg.“

Eget Barn.

Et Par Egtefolk levede sammen i al Enighed og takkede Gud for Sundhed og dagligt Brød. Kun et fattedes i deres Lykke: et lille Barn. Aar for Aar bade de dagligt derom, men Barnet kom ikke, og tilsidst sloge de sig tiltaals og tænkte: Det er os nu ikke beskaaret. Da begyndte Konen en Forsommer at føle sig ilde tilpas, og Midsommer vidste hun, hvad det var: Gud havde hørt den Bøn, der i Hengivelse under hans Villie kaldtes tilbage; det lille Barn var ivente. Deres Glæde var uendelig; Konen syede Børnetøj, Manden lavede Bugge. Begge var blevet unge paany. Men Manden skulde ikke see sit høieste Ønske opfyldt; i Efteraaret blev han pludselig syg og døde. Konen sørgede meget, men hun tænkte paa Barnet og samlede al sin Kraft: hun skulde jo nu være baade Moder og Fader.

Julenat fødte hun sit Barn, en deilig, lille Pige. Da glemte hun enhver Sorg og levede kun for Barnet. Det trivedes og voksede, det var hendes daglige Fryd og Glæde. Hun længtes kun efter Sommeren, da hun skulde bære det ud under den varme Sol.

Men da Sommeren kom, da Blomsterne udfoldedes i deres fulde Pragt og Fuglene madede de nyudbrugede Unger, da bøiede Barnet sit lille Hoved og hang tungt og slapt i hendes Arme. Sygdom var falden paa det, og Lægens Raad hjalp Intet. Dag og Nat sad Moderen med Barnet; det kjendte ingen anden Bugge end hendes Arme,

ingen anden Hovedpude end hendes Bryst. Det saae paa hende med bønlig Dine, som om det søgte Vindring i sin Videlse, men kun naar hun engang vilde lægge det fra sig, græd det høit. Hver Dag blev Barnet svagere, hver Dag blev det lettere i hendes matte Arme. Nabokonen kom og gif; hun ændsede det ikke. Hun sad den sidste Nat og saae ind i Barnets halvbrustne Dine, til Krampen kom og rystede det lille Legeme. Da blev det stille, saa stille, saa stille. Hun hyllede det lille Pig i et Buggelagen og lagde det paa sin urørte Seng. Hun gif om i Huset; hun gif udenfor. Alt var saa tomt, Jorden saa øde. Stjernerne svømmede bort i det thktaagede Maanesskin. Hun gif rundt om Huset og prøvede om hun kunde see ind gjennem Binduet, hvor det lille Pig laa; men Gardinet var for, og hun saae Intet. Saa gif hun atter ind, hvor Alt var forbi, hvor Intet var tilbage uden et lille, et bitte, et affjælet Legeme.

Barnet blev begravet. Venner og Naboer kom, Venner og Naboer gif; de følte, at de kun vare til Uleilighed. — En Maanedstid var gaaet efter Begravelsen, da kom en Tiggerqvinde til Døren med sit spæde Barn, usfelt og forkomment at see til. Den barnløse Moder lod sine Dine falde paa den Lille, og den saae i det Samme op; da mindede den hende om hendes Egen, som den laa henvisnende i hendes Skjød. Tiggerqvinden saae det og bød hende Barnet. Tag det Guds Lam, sagde hun, at det ikke skal ligge paa Landeveien, som jeg. De har Hus og Hjem; De har Bugge og Mad. Den, Vorherre har gjemt, er godt forvaret, men den, der hænger ved Tiggerqvindens Bryst, har Usfelhed ivente, og det glemmer man ikke, om man end tager sig en Taar. Hun svinglede og vilde med Magt paatrænge hende Barnet. Men Enken stødte med Afsty den Verusede tilbage og laasede sin Dør.

Dagen efter gif hun til Kirkegaarden. Der stod en stor Alynge Menneker samlet om en nygravet Grav. I

den laa Tiggerqvinden, med sin knuste Flaske og sit svagt grædende Barn. De bleve hejsede op, da Enken kom, men Tiggerstken var alt død. Under Støi og Udraab blev hun baaret tilside. — Det Svinn, sagde Sognefogden; nu faae vi da den Unge til paa Sognet. Enken traadte til og sagde: Jeg tager Barnet som min Egen.

Hun tog det hjem med strax. Hun drog de usle Vaser af og vadsfede det. Men da hun aabnede sin Skuffe og tog sin Egens Klæder for at give det paa, da overvældede Smerten hende, og hun hadede den Vilde, der havde trængt sig ind, hvor den Elskede var gaaet bort. Men hvor skulde Barnet hen? Og hun havde jo taget den som sin Egen.

Saa klædte hun den da i Klæderne og lagde den i Buggen og tænkte: Gud vil tilgive, at jeg ikke elsker, naar jeg kun passer og pleier den, som den var Min.

Hun passede og pleiede den, og Barnet trivedes vidunderligt. Den blev stor og smuk, men det vendte hendes Hjerte end mere fra den, thi nu lignede den slet ikke hendes Egen. Dog gjorde hun, hvad hun kunde og en slynlig Belsignelse syntes at være med Barnet. En Vinterdag sad hun med det i sin Stue. Hun havde sat Barnet paa Bordet foran sig og støttede det med sin Haand. Hendes Dine faldt paa en Krands, hun havde hængt over Sengen, hvori hun lagde sin Egen som Lig, og hun glemte den Vilde. Den gjorde en hurtig Bevægelse, og hun vendte sig forfærdet, men for seent: Det styrtede hovedfulds fra Bordet og ned for hendes Fodder. Hun bøiede sig isnende efter det. Barnet saae op, og dets forstrækkede Mine veg for et pludseligt Smil.

Julen nærmede sig; Moderens Hjerte var som det skulde bryde. Juleaften tændte hun flere Lys, og Barnet jublede af Glæde derover. Hun fik det til Ro og satte Buggen bort, langt hen i en Krog. Saa sad hun til Midnat, og Lysene brændte med lange Taner, saa der dog var dunkelt i Stuen. Men ved Midnatsklokkens første

Slag lysnede det op, og hun vendte sine Dine efter Skjæret. Det kom fra Buggen. Paa Hovedgjærdet sad en straalende Skikkelse, større og skønnere, og med bløde, skinnende Vinger, men ellers ganske som hendes Barn kunde været, om det havde levet. Den saae paa hende med sine vidunderlige Dine, mens den sagte viftede over den Lille med en Palmegren.

Hun reiste sig med udbredte Hænder og kastede sig paa Knæ midt paa Gulvet; nærmere vovede hun sig ikke. Moder, sagde Englen; inat for et Aar siden fødte Du mig til Verden. Jeg maatte bort, men jeg kom tilbage; jeg kom tilbage med det fremmede Barn, som Du tog i Dine Arme. — Engel! raabte Moderen; kommer Du fra Himlen for at trøste mig og kalde mig Moder? — Jeg har været her længe; jeg kom med Barnet, svarede den. Har Du da slet ikke mærket mig? Husker Du, da hun faldt ned fra Bordet? Jeg greb hende jo i mine Arme og lagde hende for Dine Fødder. Vi smaa Børn, som kaldtes bort, før vi lærte os selv og Livet at kjende, sendes tilbage til Jorden som Bogter for en Nyfødt, der er bestemt til at leve. Vi følge dem fra Buggen til Graven, vi vove med dem, men vi ældes ikke, og tilsidst svinge vi os med dem til den Himmel, hvorfra vi Begge stamme. Gud, som er god, sætter os altid nær dem, som græde for os; men de see ikke hans Fingers Vink og gaae os kolbt forbi. Jeg var lykkelig; jeg kaldtes tilbage i mit Hjem. Og engang kunde jeg vise mig for Dig, da jeg var født den hellige Zulenat. Du vil ikke see mig mere; men Du veed, jeg er her. Og Du vil være glad ved Barnet; saa er Du glad ved mig, som usynlig staaer bag det og tidt har rakt min Haand op for at tørre Dine Taarer, men ikke kunnet naae. — Moderen bøiede sit Hoved mod Buggens Gænge. Hun reiste det atter og udtrakke sine Arme mod den straalende Skikkelse. Den smilede, pegede paa Barnet og smeltede hen i en svag Glands, der tilsidst sank ned som et Smil paa den Lilles Ansigt.

Moderen tog Barnet i sin Favn og tryffede det sagte til sit Hjerte; hun tænkte: Min Egen seer det. Barnet strakte sine smaa Arme og slog Dinene op; da var det Moderen, som hendes Egen ikke mere stod bagved, som den saae ud af de klare, uskylde Dine. Og hendes Sorg var ikke endt; den var forvandlet til Glæde.

Havfruen.

Saa vidt sig strækker det salte Hav;
paa Bunden Havkongen boer.
Han sidder saa mørk i sit Slot af Rav;
hans Datter, den Eneste Lykken ham gav,
forvolder ham Sorrig stor.

Med høiet Hoved hun for ham staaer,
fastpresfede Hænder smaa.
Til Gulvet hænger det lange Haar.
Den blinkende Hale saa sagte slaaer
i Sandet, som vilde den gaae.

„Du kjender vor Skjæbne. Et Aar Du kan
som Menneske boe paa Jord.
Vil da han Dig følge i dybe Strand,
han bliver som jeg en Havets Mand,
og Jer Kjærlighedslykke stor.

Men holder hans Menneskefeighed Stif
da bliver Din Lod saa haard.
Den lede Skikkelse, som Du fik,
Du slipper ei, og er Skræk for hvert Blik;
Du her som Trælqvinde gaaer.

Thi vogt Dig vel. Du selv har jo sagt,
at alt han en Fæstemø har." —

„O Fader! En Skat har jeg hende bragt,
og nu hun viser ham kun Foragt.
En Anden i Hjertet hun bar."

„Men huff: Om en Dag kun forsilde Du kom,
da rammer ham bittreste Død." —

„O Fader! Vi vente knap Aaret om!
Jeg fanger ham nok! Tal aldrig om Dom!
Jeg faaer ham. Det har ingen Nød."

Saa bares af Bølgernes Hænder hun
op til den tangbrune Strand.

Med Halen i Vandet hun faldt i Blund,
men vaagned i tidligste Morgenstund,
den deiligste Qvinde paa Land.

Hun laa der kun i sin lille Særk.

Hun spredte sit Haar derom.

„En underlig Verden. Nu til mit Værk.

Vær snild, min Aand, som min Elskov er stærk!

O Lykke! Til Hjælp mig kom."

Saa sad hun som fattigt Barn ved hans Dør,
stibbruden og kummerlig frelst.

Han tog hende ind; hun blive der tør;

men videre ei han om hende spør.

I Ensomhed grubled han helst.

Hun feied hans Gulv, hun laved hans Mad,
hun pusled og hæged om Alt.

Men tidt hun, naar Aftenen graanede, sad

i Krogen og nynnede et sorgfuldt Qvad.

Det var ham som Duggen der faldt.

Hun glemmer sig selv og med fuldeste Magt
De fængslende Toner frembrød.

Han studser. Med Diet paa angstfuld Vagt
hun stammer: „Tilgiv — det var ei min Agt —“
„Syng, Barn! Det vidunderligt lød.“

Han lyttede ofte. Han tænkte iblandt:
„Det Barn har en elskelig Sjæl.
Hun svigter vist Ingen.“ Og Tiden henrandt,
mens, lønlig fornøet, hans Hjerte forvandt
hver Sorg over bortflygtet Held.

I Skoven nu knoppes hver Bust og Gren;
og mylrende for hans Fod
fremspire de Blomster. Han bryder en
til Barnet, men standser som tryllet til Sten:
For den deiligste Qvinde han stod.

Hun tav, og han tigged. Hun bæved af Lyst,
mens til Jorden hun kæmpende saae.
Om nu hun ham fristed? Hun sukker saa thyst —
da ligger hun fasttrykket tæt til hans Bryst.
Af nei! Det vente vel maa.

Hun stod som hans Brud for den signende Præst.
Hun tænkte: Se, nu er han Min.
Nu tør jeg vel tale. Jeg loffed ham bedst
idag vist. Men blev det nu Skilsmisjens Fæst?
Nei! Endnu er Lykken dog min.

Hun sad som lykkeligste Egteviv.
Saa underligt blev hendes Sind.
Det var, som følte hun dobbelt Liv,
som hørte hun udtalt et Skabelsens: Bliv.
Hun rødmed og blegned om Kind.

Det lysner saa svagt for hendes Blik,
 det rører sig dybt i Bryst,
 Da gaaer gjennem Hjertet et blodigt Stif:
 Imorgen udrinder det Tidsrum, hun fik,
 og med det maaskee hendes Lyst.

Hun fører sin Husbond til blinkende Strand
 og spørger med fremtungen Skjemt:
 „Og om Du nu her skulde vælge paa stand
 Mig — eller det drømte Himmels Land —
 hvem af de To blev da glemt?“

Han smiler i Lyffens saligste Ro:
 „Vel mig at Dit Spørgsmaal er Veg.
 Jeg frygter, jeg svigtede min Gud og min Tro,
 at jeg tabte min Sjæl og den evige Ro,
 før mit Kjærlighedsløfte jeg svog.“ —

Med Hovedet lænet tæt til hans Bryst
 hun længe som drømmende staaer.
 Saa vandre de hjemad. Endnu er det lyst.
 „Den sidste Aften“, hun sukker saa tyst,
 mens Hjertet dødsstille slaaer.

Bed første, graalysse Morgengry
 hun knæler alt for hans Seng.
 Før Sol sig hæver maa bort hun flye
 fra Elskovs Lyst, fra Lyfsaligheds Ly,
 fra sin Himmel, til Hevndommen streng.

Ei meer tør hun tøve. Mod Ragnets Søn
 hun trykker den bævende Mund.
 Saa iler vild, som i Feberdrøm,
 hun ned mod Havets brusende Strøm
 og synker til dybe Bund. —

Han søger Hustruen først med Smil;
hans Sind er solklart og let.

Dog snart han rammes af Angstens Vil
og farer omkring med Vanvids Il
til han segner, til Døden træt.

Han tøver paa Stedet saa rum en Tid.
Han drager til fremmede Land.
I skumleste Nat og ved Dagen blid
saa fjernt og saa nær han søger med Flid.
Men Spor ei finde han kan.

Tilsidst han kom, en forgræmmet Mand,
tilbage til Fædrenebo.
Hans Hus var øde, udhyrket hans Land,
ja selv den skulpende Baad ved Strand
laa aflægs i døvnende Ro.

Han heiser sit Seil, han knuger sit Ror:
„End engang vi prøve den Fart.
Dg gaae vi tilbunds er ei Ulykken stor;
saa bortskyldes Støvet fra mugnende Jord,
og Alting er klappet og klart.“

Mod Aften han hviler af Kampen træt;
han stirrer i Bølgerne ned.
Før skulmed de mægtigt, nu kruses de let,
men alt som han stirrer paa Krusningens Net
det løses til fuldeste Fred.

Saa klart og saa stille. Til dybest Grund
hans rolige Blik nu naaer.
Der sidder en Kvinde med Taalmodsmund
og sænket Nie; saa langsomt hun
omdreier Kværnen, der staaer.

Men tæt ved hende en Dreng saa trind
 snoer Tømmer af hendes Haar.
 Tre gamle Havqvinder styrte ind.
 De ruske i Drengen, de slaae hendes Kind,
 mens man seer, hvordan Mundene gaaer.

Hun hæver de sorgfulde Dines Blaa
 som til den øverste Gud.
 Men vildt han skriger: Sin Hustru han saaer,
 saaer hende mishandlet af Hænder raar,
 og hurtigt han styrte sig ud.

Han vaagnede hos sit Barn og sin Liv,
 han vaagned til himmelsk Lyst.
 Vel førte de Begge et trælsomt Liv,
 tidt maatte han skjules bag saltstride Siv,
 men Elskov var rigeste Trøst.

Utalte Dage leve de saa,
 da mørknes paa Havets Bund.
 Is lukker for Bølgen. Ei Himlen blaa
 kan dæmre igjennem, men Kamper smaa
 er tændt i Korallernes Lund.

En Aften udslukkes det fjerne Skjær,
 og fjerntfra høre de Skrig.
 „Hvad er det?“ — „Julen! Hvert Menneſke kjær,
 udbreder den Sorg kun og Rædsel her.
 Hver er som et levende Lig.“

Hvor sælsomt! Han savner sit Barn og sin Liv.
 „Vi Tre høre hjemme paa Jord.“
 Da seer han en Stige, saa svai som et Siv;
 den strækker sig opad, den lover ham Liv.
 Op peger han, uden et Ord.

Med Drengen i Favn og med Qvinden ved Haand
 han flavrer ad himmelvendt Bro.
 Det gled og det glipped. Men fast var hans Aand
 og smidigt hans Legem som natgamle Vaand.
 Hun fulgte i hengiven Tro.

Op kom de. Den favnthkke Isfkorpe brast.
 Paa gnistrende Flade de staae.
 I saligste Uro, foruden Rast
 nedtindre de Stjerner, men straalende fast
 staaer en stor, mellem alle de smaa.

„Se Julestjernen!“ Med opragt Arm
 han synker paa Knæ, mens hun
 med Hænderne forslagt over sin Varm
 sig dybere bøier med Tak saa varm
 mod dens Gjenfær fra blinkende Bund.

Paa Kyften kneiser en Kirke god,
 der brændte vel hundrede Vhs.
 Tom var den, men Døren halvaaben stod,
 Og ind de traadte paa varlig Fod
 opfyldte af helligt Gys.

Med Drengen staaer han. Hun knæler ned,
 dybtbøiet, med Sjælen fuld.
 I Skjul under Haaret faldt Taaren hed,
 til Draabesøen som Strøm hengled
 ad Kirkens stenflisede Gulv.

Og Drengen han christned. En Draabe da
 paa Havfruen trillede ned.
 Det klang gjennem Kirken. Høit toned fra
 dens Hvælving et saligt Halleluja,
 som hendøde i himmelske Fred. —

Hun levede end en Tid saa lang
 I Lykke og Kjærlighed stor.
 Men aldrig mere paa Jorden hun sang.
 Hun kunde kun lytte; i Hjertet detklang,
 saa stille som Englenes Chor.

